

UCHWAŁA NR 48/2023
SENATU UNIwersYTETU WROCLAWSKIEGO
z dnia 22 marca 2023 r.

w sprawie nagród Prezesa Rady Ministrów

Na podstawie § 22 pkt 25 Statutu Uniwersytetu Wrocławskiego uchwalonego uchwałą Nr 102/2019 Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 29 maja 2019 r., w związku z art. 28 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2022 poz. 574, z późn. zm.) oraz § 7 ust. 4 pkt 1 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 maja 2019 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania nagród Prezesa Rady Ministrów oraz wzoru wniosku o ich przyznanie (Dz. U. 2023 poz. 368) uchwała się, co następuje:

§ 1. Senat Uniwersytetu Wrocławskiego pozytywnie opiniuje wnioski o nagrody Prezesa Rady Ministrów dla następujących osób:

- 1) za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
  - a) dr Oskar Chmiel – w dyscyplinie nauka o polityce i administracji,
  - b) dr Szymon Cygan – w dyscyplinie matematyka,
  - c) dr Monika Jaremków – w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach,
  - d) dr Liliia Moshniaha – w dyscyplinie nauki chemiczne,
  - e) dr Kamil Nolbert – w dyscyplinie literaturoznawstwo,
  - f) dr Patrycja Paskart - w dyscyplinie językoznawstwo,
  - g) dr Natalia Porębska - w dyscyplinie nauki biologiczne;
- 2) za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
  - a) dr hab. Katarzyna Konarska - w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach,
  - b) dr hab. Justyna Pilarska – w dyscyplinie pedagogika,
  - c) dr hab. Magdalena Rok – w dyscyplinie nauki chemiczne,
  - d) dr hab. Magdalena Śniedziewska – dyscyplinie literaturoznawstwo;
- 3) za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej lub działalności wdrożeniowej: prof. dr hab. Marcin Stępień.

§ 2. Uzasadnienia wniosków zawierają załączniki nr 1-12 do niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Senatu UWr
Rektor *prof. R. Olkiewicz*

Załącznik nr 1

Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską: dr Oskar Chmiel – w dyscyplinie nauki o polityce i administracji

Tytuł rozprawy doktorskiej: „Ciągłość i zmiana w partnerstwie handlowo-rozwojowym Unii Europejskiej z wybranymi państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku”.

Biorąc pod uwagę kontrowersje wokół Umów o Partnerstwie Gospodarczym (ang. Economic Partnership Agreements – EPA), zarzuty o ich domniemany kolonialny charakter, długoletnią i zinstytucjonalizowaną współpracę w zakresie handlu i rozwoju Unii Europejskiej (UE) z państwami grupy Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP), czy też rozczarowanie dotychczasowymi efektami polityki rozwojowej UE, praca doktorska Pana dr. Oskara Chmiela skupiła się na następującym problemie badawczym: Czy umowy EPA noszą znamiona zależności kolonialnej, wobec czego stanowią przykład ciągłości instytucjonalnej modelu partnerstwa handlowo-rozwojowego UE z państwami AKP oraz jakie mechanizmy przyczynowe kształtowały tę ciągłość (lub w przypadku jej braku – zmianę)? Jest to temat nieczęsto podejmowany przez polskich naukowców i nie do końca opisany przez zagranicznych badaczy, stąd też zgłaszana praca stanowi znaczący wkład w rozwój nie tylko polskiej, ale również europejskiej nauki.

Podejściem teoretyczno-metodologicznym zastosowanym w rozprawie był jeden z wariantów perspektywy neoinstytucjonalnej – instytucjonalizm historyczny. Ponadto, aby zrealizować cele badawcze rozprawy, wykorzystano koncepcję europeizacji rozumianą w ramach podejścia neoinstytucjonalnego, żeby wyjaśnić proces umożliwiający transfer instytucji, praktyk i norm, właściwych dla relacji kolonialnej między (byłą) metropolią, a jej (byłymi) koloniami na poziom ponadnarodowy. W dysertacji zastosowana została także triangulacja metod i podejście mieszane, łączące zarówno metody jakościowe, jak i ilościowe. Wykorzystano również metodę historyczną i porównawczą, a także periodyzację wielowarstwowych kontekstów. Szczególnie nowatorskim elementem pracy było opracowanie wskaźników zależności kolonialnej w obszarze współpracy ekonomicznej i politycznej, co pozwoliło na dokonanie analizy paternalizmu w relacjach handlowych i kooperacji rozwojowej, jak również kształtu relacji i porozumień handlowych.

Zaproponowana niezwykle oryginalna koncepcja badawcza opiera swój potencjał na interdyscyplinarności badań, wykorzystując dorobek nauk politologicznych i ekonomicznych, co niewątpliwie wyróżnia prezentowaną dysertację w pracach nad tą tematyką.

Wnioski wyciągnięte z przeprowadzonych w rozprawie analiz wskazały, iż partnerstwo handlowo-rozwojowe UE-AKP w znacznej mierze charakteryzowało się podtrzymywaniem ciągłości instytucjonalnej. Konkluzja ta nie jest jednak równoznaczna z niedostrzeganiem wielu zmian, które zaszły na przestrzeni ostatnich dekad i w żaden sposób nie dowodzi, że te relacje nie zmieniły się od okresu kolonialnego. Sugeruje ona raczej, że na poziomie instytucjonalnym zmiany te nie prowadziły do rzeczywistej przebudowy modelu relacji UE-AKP i że za taki stan rzeczy nie jest odpowiedzialna jedynie asymetria sił pomiędzy obiema stronami. Nawet jeśli europejskie interesy polityczne i gospodarcze odgrywały istotną rolę w mechanizmach prowadzących do podtrzymywania ciągłości, a także wywoływania zmian, to ich analiza nie jest wystarczająca, aby wyjaśnić ewolucję partnerstwa. Negocjacje umów EPA są więc przypadkiem, który może stanowić przykład potwierdzający neoinstytucjonalne założenie o istotnej roli instytucji i idei, dowodząc, że nie tylko interesy są ważne w rozwoju stosunków gospodarczych. Dzięki planowanemu opublikowaniu pracy w języku angielskim rezultaty przeprowadzonych badań będą stanowić przesłankę do dalszych prac analitycznych badaczy zajmujących się tymi zagadnieniami nie tylko w Polsce, ale również za granicą.

Recenzentami rozprawy doktorskiej byli dr hab. Adam A. Ambroziak, prof. SGH oraz prof. dr hab. Ireneusz Kraś (Uniwersytet Jana Kochanowskiego). Recenzenci zgodnie wskazali na to, że problem podjęty w przedstawionej przez Doktoranta dysertacji jest szczególnie ważny i warty analizy naukowej. Uznali oni również, że koncepcja badawcza wykorzystana w pracy jest oryginalnym rozwiązaniem zagadnienia naukowego. Recenzenci zwrócili uwagę ponadto na dużą wiedzę Doktoranta, zdolność jego twórczego przetwarzania oraz posługiwania się metodami badawczymi, a także na bardzo dobre poruszanie się w zagadnieniach prawnych i gospodarczych. Według jednego z recenzentów, Autor „stworzył dzieło o znaczącej wartości”, a praca „stanowi istotny wkład do badań z dyscypliny nauk o polityce i administracji”, zaś poruszona w rozprawie tematyka „stanowi istotne uzupełnienie literatury i wypełnia pewien deficyt badań w tym zakresie”. Drugi z recenzentów ocenił natomiast pracę jako „innovacyjną”, a podejście w niej przedstawione jako „zdecydowanie nowatorskie”. W swej recenzji zachęcił on również do opublikowania pracy.

Praca doktorska Pana dr. Oskara Chmiela została wyróżniona na podstawie uchwały nr 80/2022 Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Polityce i Administracji Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 25 listopada 2022 r.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Szymon Cygan – w dyscyplinie matematyka**

W rozprawie wyróżnionej na wniosek wszystkich trzech recenzentów, Pan dr Szymon Cygan uzyskał szereg nowych wyników dotyczących teorii formowania się wzorów w modelach wywodzących się z biologii matematycznej. Teoria ta została zapoczątkowana przez brytyjskiego matematyka Alana Turinga, który w swojej przełomowej pracy wysnuł hipotezę dotyczącą procesu powstawania wzorów w biologii takich jak plamki, paski bądź spirale. W rozprawie doktorskiej autor bada dwie klasy modeli: nielocalne modele formowania się wzorów oraz zdegenerowane układy reakcji dyfuzji.

W pierwszej części pracy rozwijana jest matematyczna teoria modelu zaproponowana przez japońskiego biologa Shigeru Kondo do opisu tworzenia się wzorów na powierzchni ryb akwariowych *Poecilia reticulata*. Pan Szymon Cygan udowodnił istnienie niestabilnych rozwiązań stacjonarnych stosując zaawansowane metody rachunku wariacyjnego oraz technik punktu stałego. Otrzymane wyniki teoretyczne zostały ponadto zilustrowane odpowiednimi symulacjami numerycznymi.

Druga część pracy poświęcona została analizie układów, w których układ równań różniczkowych zwyczajnych jest sprzężony z pojedynczym równaniem różniczkowym cząstkowym. W ramach interdyscyplinarnej współpracy przeanalizowano klasy takich równań modelujących dynamikę łączenia się komórek, które prowadzą do wzrostu tkanek komórkowych w wyniku procesów dyfuzji i wzajemnego sprzężenia zwrotnego. W rozprawie doktorskiej Pan Szymon Cygan dokonał kompleksowej analizy powyższych modeli przy bardzo ogólnych założeniach. Autor wykazał istnienie dwóch różnych klas rozwiązań stacjonarnych: regularnych oraz skokowo nieciągłych. Każdą z tych klas cechują odmienne własności dotyczące stabilności. W pracy udowodniono niestabilność wszystkich rozwiązań należących do pierwszej klasy oraz wskazano wystarczające warunki przy których rozwiązania należące do drugiej klasy mogą być stabilne. Otrzymane wyniki pozwalają na kompleksową analizę wielu klasycznych modeli wywodzących się z biologii matematycznej. Przykładowe zastosowanie opracowanej teorii zostało przedstawione w ostatniej części dysertacji.

Wyniki rozprawy doktorskiej ukazały się w formie trzech opublikowanych artykułów i jednego zgłoszonego do druku w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Poszerzają one horyzonty dotychczasowej wiedzy oraz są inspiracją do dalszych badań.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Monika Jaremków – w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach**

Praca doktorska zatytułowana „Żydowska literatura piękna w polskim repertuarze wydawniczym w XX wieku (edycje książkowe przekładów z języków hebrajskiego i jidysz)”, przynależy do dwóch obszarów badawczych – studiów żydowskich i bibliologii. Recenzentki dysertacji podkreśliły jej pionierski charakter – nie tylko ze względu na multidyscyplinarne ujęcie, ale również szeroki zakres (badaniami objęto okres ponad stu lat i przekłady z dwóch języków żydowskich, co pozwoliło spojrzeć na literaturę żydowską jako wielojęzyczną całość i co do tej pory nie było praktykowane).

Poznanie pełnego zasobu utworów literackich przełożonych z języków żydowskich na język polski i opublikowanych w formie książkowej (jako tzw. wydawnictwa zwarte), odpowiedzialnych za ich powstanie ludzi i instytucji, stanowi ważne uzupełnienie obrazu językowych i kulturowych kontaktów nie tylko obu narodów. W związku z tym, że były to również przekłady interkulturowe, wewnętrzne, tworzone na potrzeby spolonizowanych Żydów, badania te stanowić mogą też wkład do pełniejszego poznania dziejów kultury żydowskiej na ziemiach polskich.

W każdym z ułożonych chronologicznie rozdziałów wykonano analizę merytoryczną zebranego materiału, tj. wyłoniono najczęściej tłumaczone gatunki literackie, najpopularniejszych pod względem liczby opublikowanych edycji autorów i omówiono ich przełożone na język polski dzieła. Wskazano również współtwórców książek: tłumaczy, redaktorów i antologistów oraz artystów odpowiedzialnych za szatę graficzną publikacji. Przeprowadzono analizę formalną, która pozwoliła stworzyć typologię opisywanych publikacji, wiele miejsca poświęcono m.in. zjawisku serializacji. Opisano dynamikę zmian repertuaru, a w jej obrębie chronologię wydań. Topografia wydawnicza pozwoliła wyłonić najaktywniejsze ośrodki wydawnicze, a uwzględnienie edycji opublikowanych poza Polską pomogło przedstawić je w jeszcze szerszym kontekście. W każdym rozdziale opisane zostały również instytucje wydawnicze, w których repertuarze znalazły się przekłady z języków żydowskich. Aby skontekstualizować obecność spolszczonej żydowskiej literatury pięknej w repertuarze wydawniczym, pokazano ją też jako część większej całości, korpusu piśmiennictwa przełożonego z języków hebrajskiego i jidysz na język polski, a więc tekstów niebeletrystycznych, oraz spolszczanej literatury powszechnej.

Ostatni rozdział pracy poświęcony jest książkowym realizacjom polskich przekładów literatury żydowskiej. Przy pomocy opracowanego przez Radosława Cybulskiego schematu porządków książki udało się opisać dynamikę przemian poszczególnych cech książki literackiej, jej struktury i cząstek konstrukcyjnych w obrębie tak zwanej ramy wydawniczej (wstępy, posłowania, przypisy, słowniczki terminologiczne) oraz ich zmieniającą się funkcjonalność.

Praca ma dodatkowo, jak zauważyła jedna z recenzentek, pozyteczny wymiar praktyczny ze względu na towarzyszącą jej bibliografię edycji przekładów oraz bogaty wybór źródeł i opracowań.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Lilia Moshniaha – w dyscyplinie nauki chemiczne**

Pani dr Lilia Moshniaha swoją rozprawę doktorską zatytułowaną „Applications of α - α Coupling and α - α Bridging in the Synthesis of Electron-Deficient Oligopyrroles” realizowała na Wydziale Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, pod kierunkiem prof. dr. hab. Marcina Stępnia.

Z sukcesem zmierzyła się w niej z niezwykle trudnymi wyzwaniami syntetycznymi, jakim było otrzymywanie silnie naprężonych układów molekularnych.

Do jej największych sukcesów można zaliczyć otrzymanie ogromnego dimerycznego układu molekularnego, który wykazywał niespotykany rozpad na stabilne monomery rodnikowe. Możliwość badania pojedynczego elektronu w tak dużym układzie jest niezwykle ważna, chociażby z punktu widzenia chemii materiałowej. Wspomniane badania zostały opublikowane w jednym z najbardziej prestiżowych czasopism chemicznych *Journal of American Chemical Society* (IF = 15.42).

Badania dr Moshniahy nie tylko były ambitnym celem syntetycznym, ale wpisywały się także w bardzo aktualną tematykę, jaką jest chemia policyklicznych związków heteroaromatycznych. Związki należące do tej rodziny bardzo często charakteryzują się silną fluorescencją i wykazują właściwości półprzewodnikowe. Ta niezwykle interesująca grupa związków, zaliczająca się do tzw. nanografenów, jest intensywnie eksplorowana przez naukowców z całego świata.

O dużym międzynarodowym znaczeniu badań dr Moshniahy może świadczyć to, że jej prezentacje posterowe były dwukrotnie nagradzane na międzynarodowych konferencjach naukowych – *International Symposium on Novel Aromatic Compounds* (ISNA-18, 2019, Sapporo, Japonia oraz ISNA-19, 2022, Warszawa).

Znaczenie badań było docenione również w kraju, ponieważ w trakcie swojego doktoratu dr Moshniaha była kierownikiem grantu PRELUDIUM, przyznany przez Narodowe Centrum Nauki. Ponadto Dolnośląski Klub Kapitału przyznał Kandydatce Nagrodę Specjalną w VI edycji konkursu Młode Talenty 2022, a prezydent Wrocławia – stypendium im. Maxa Born.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Kamil Nolbert – w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Rozprawa doktorska pt. „Z doskoku i z ukosa. O języku w poezji i krytyce Piotra Sommera” autorstwa dra Kamila Nolberta to pierwsze monograficzne ujęcie twórczości jednego z najbardziej cenionych i wpływowych poetów, krytyków i tłumaczy poezji anglojęzycznej ostatniego półwiecza.

Autor pracy skupił się w niej na rekonstrukcji filozofii języka twórcy, a punktem wyjścia do swoich badań uczynił przekonanie, artykułowane przez nieomal wszystkich wcześniejszych czytelników Sommera, że niemożliwym jest pełne zrozumienie jego dzieła, jako pewnej całości, bez udzielenia odpowiedzi na pytanie o poglądy autora na temat języka/literatury, traktowanych przezeń nie tylko jako medium komunikacji, ale również narzędzia poznania rzeczywistości.

Rekonstrukcję filozofii języka twórcy przeprowadzono na drodze szczegółowej analizy jego dokonań poetyckich i krytycznoliterackich (w tym wypowiedzi o charakterze metapoetyckim i metaliterackim), czytanych i interpretowanych z uwzględnieniem szerokiego kontekstu literackiego (np. tradycja awangardowa, Nowa Fala, Nowe Roczniki i in.), społeczno-politycznego (wpływ sytuacji politycznej na literaturę w PRL, np. wydarzenia Marca '68) i filozoficznego (prace m.in. M. Heideggera, J. Derridy i E. Levinasa).

Praca została pozytywnie przyjęta przez obu recenzentów (prof. prof. Piotra Śliwińskiego z UAM w Poznaniu i Adama Lipszyca z IFiS PAN) oraz rekomendowana do publikacji książkowej.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Patrycja Paskart – w dyscyplinie językoznawstwo**

Rozprawa doktorska Pani Patrycji Paskart, oparta o założenia francuskiej analizy dyskursu, została rekomendowana do wyróżnienia przez obie Recenzentki (Profesor Elżbietę Pachocińską z Uniwersytetu Warszawskiego oraz Profesor Gretę Komur-Thilloz z Uniwersytetu Haute Alsace we Francji), które wniosek ten umieściły w konkluzji swych recenzji, podkreślając nowatorski i nienaganny metodologicznie charakter pracy, wskazując jednocześnie na możliwość kontynuacji badań w innych niż analiza dyskursu perspektywach badawczych, na przykład w nurcie fenomenologicznym.

Rozprawa zasługuje na nagrodę Prezesa Rady Ministrów ze względu na przedmiot podjętych badań, jakość naukową wykonanych analiz, a także znaczenie wyników pracy dla rozwoju dyscypliny w Polsce.

Szczególnie interesujący w polskim kontekście badawczym jest przedmiot badań. Rozprawa omawia bowiem znaczenie nazwy własnej *Pologne* (Polska) wytworzone we Francji, w wielokonkładowej prasie informacyjnej na potrzeby francuskiej wspólnoty językowej na przestrzeni 15 lat od wejścia Polski do Unii Europejskiej. Wyniki badania są zaskakujące. O ile w wyniku regularnych użycí metonimicznych (zwykłych w dyskursie prasowym) znaczenie *Pologne* lewituje pomiędzy pojęciem terytorium, jej mieszkańców a władz państwa, to uderzające jest negatywne nacechowanie znaczenia tej nazwy przy obfitym wytwarzaniu dyskursu doprowadzającym do multiplikacji cech składających się na jej dyskursywny profil. Streszczając i popularyzując wyniki badania, można powiedzieć, że *Pologne* to kraj Europy Wschodniej (a nie Środkowej, jak przewiduje to geografia, przy czym „Wschód” czy „Europa” to raczej kategorie kulturowe niż geograficzne), bardzo odległy od Francji, o niejasnej, egzotycznej lokalizacji (*la Pologne, c'est-à-dire nulle part* – „Polska to znaczy nigdzie”), zamieszkały przez patriarchalną, ksenofobiczną i skrajnie katolicką wspólnotę, osiadłą głównie na wsi. Kraj ten symbolizuje zagrożenie dla Francji i Wspólnoty Europejskiej, np. na rynku pracy (*plombier polonais* – polski hydraulik), jest zacofany, ale rozwija się szybko dzięki gospodarce opartej o wydobycie węgla. Tak utworzone w dyskursie obcym, we francuskich mediach, współczesne znaczenie nazwy *Pologne* nie przystaje do jakichkolwiek encyklopedycznych opracowań, jest subiektywne i intencjonalne.

Mające jakościowy charakter badanie oparte zostało na rzetelnie przeprowadzonej analizie 17 500 tekstów prasowych opracowywanych hybrydowo, to jest „ręcznie” (narzędzia cyfrowe nie wyekscerpują z tekstów np. związków diaforycznych), przy wykorzystaniu cyfrowej bazy danych *Europresse*. Wyjątkową produktywność pokazało badanie tzw. paradygmatu desygnacyjnego, to jest relacji pomiędzy słowem wyjściowym *Pologne* a substytutami tej nazwy w tekstach prasowych: w świetle francuskich badań dyskursywnych relacje substytucyjne w obrębie tekstu determinują desygnację (cechy desygnacyjne). Na szczególne podkreślenie zasługuje autorska analiza funkcjonowania tzw. predykatów wtórnych, a także wnikliwe badanie z pozoru niewinnych konstrukcji jak np. współrzędność, w której określone elementy, używane regularnie w relacji seryjnej wzajemnie „infekują” się negatywnie (np. słownikowo neutralny przymiotnik „katolicki” współwystępując stale z „wiejski”, „ksenofobiczny” i „antysemicki” zostaje nacechowany negatywnie). Proponowane badanie podejmuje zatem kluczowy w dobie *fake news* problem znaczeń, ich konstrukcji i rozpowszechniania. Pokazuje, że znaczenia są wynikiem semantycznej pracy wykonywanej przez media, wytworem dyskursu, w którym relacja ze światem rzeczywistym zostaje zatarta. W rodzimym dyskursie nazwa *Polska* konotuje cenione społecznie i kulturowo wartości oparte na tradycji i uniwersaliach. W dyskursie obcym powstaje zaś konstrukt mentalny o zdecydowanie negatywnym nacechowaniu. Innymi słowy *Polska* i *Pologne* (a także *Poland*, *Polen*, *Polonia*...) nie są semantycznymi ekwiwalentami, a fałszywymi internacjonalizmami. Rozprawa Pani Paskart otwiera ciekawą perspektywę porównawczą w badaniach międzykulturowych o podłożu lingwistycznym, ale także medioznawczym czy społecznym. Przeprowadzona analiza pokazała także, że wbrew swojej gatunkowej funkcji dyskurs prasy informacyjnej nie tyle informuje, ile komentuje i argumentuje, zajmując określone stanowiska wobec podejmowanych zagadnień, kształtuje w ten sposób punkty widzenia, wytwarza znaczenia, a tym samym wpływa na kształtowanie opinii publicznej.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za wyróżniającą się rozprawę doktorską:
dr Natalia Porębska – w dyscyplinie nauki biologiczne**

Wyróżniająca się rozprawa doktorska dr Natalii Porębskiej zatytułowana „Regulacja przestrzennej dystrybucji receptora 1 czynników wzrostu fibroblastów przez multimeryczne ligandy oparte o motywy coiled-coil oraz oligomeryczne warianty GFP” została wykonana na Wydziale Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego.

Dr Natalia Porębska 29.09.2022 z wyróżnieniem obroniła pracę doktorską i zgodnie z uchwałą Rady Dyscypliny Naukowej Nauki Biologiczne z dnia 20.10.2022 uzyskała stopień naukowy doktora. Rozprawa doktorska dr Natalii Porębskiej stanowi spójny tematycznie cykl 4 prac opublikowanych w prestiżowych międzynarodowych czasopismach naukowych (International Journal of Biological Macromolecules, Biomacromolecules, Journal of Clinical Medicine, Cell Communication and Signaling). Łączny współczynnik oddziaływania (IF) dla tych prac jest wysoki i wynosi 27,492, a wkład dr Natalii Porębskiej w ich powstanie był wiodący. Projekt doktorski realizowany był w ramach grantu First TEAM Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej pod opieką dr hab. Łukasza Opalińskiego, prof. UWr.

Badania przedstawione w rozprawie doktorskiej dotyczą receptora 1 czynników wzrostu fibroblastów (FGFR1), który jest zaangażowany w regulację kluczowych procesów komórkowych, a jego nieprawidłowa aktywność jest przyczyną wielu typów nowotworów oraz chorób metabolicznych.

Dr Natalia Porębska prowadziła intensywne badania nad kilkoma projektami, koncentrując się m.in. nad identyfikacją białek zaangażowanych w endocytozę FGFR1, wytworzeniem oligomerów FGF1 z użyciem sekwencji coiled-coil i wielokątów GFP oraz zastosowaniem opracowanych wariantów do kontroli aktywności FGFR1 oraz do selektywnego dostarczania leków cytotoksycznych do komórek nowotworowych nadprodukujących FGFR1. Dr Natalia Porębska miała istotny wpływ na identyfikację nowego mechanizmu regulacji FGFR1, w którym zewnątrzkomórkowe lektyny (galektyna-1 i -3), poprzez wiązanie do łańcuchów cukrowych dołączonych do FGFR1 modulują przestrzenne ułożenie, komórkowy transport oraz aktywność FGFR1. Następnie dr Natalia Porębska, poprzez wytworzenie zestawu oligomerycznych wariantów FGF1, wykazała, że możliwa jest kontrola komórkowej aktywności oraz transportu FGFR1 poprzez wymuszenie oligomerycznymi ligandami zmian w przestrzennym ułożeniu tego receptora. Projekt ten wymagał niezwykle nakładu pracy oraz opanowania wielu różnorodnych techniki z zakresu inżynierii białka i biologii komórki. Dr Natalia Porębska opracowała również nowatorski, wysoce wydajny system generowania samoorganizujących się, fluorescencyjnych, oligomerycznych wariantów FGF1 opartych o wielokąty GFP. Oligomeryczne białka wykazały bardzo wysokie powinowactwo do FGFR1 i na ich bazie dr Natalia Porębska wytworzyła cytotoksyczne koniugaty niezwykle wydajnie i selektywnie zabijające komórki nowotworowe nadprodukujące FGFR1. Co istotne, wytworzone przez panią dr Natalię Porębską cytotoksyczne koniugaty, dzięki zastosowaniu wielokątów GFP do oligomeryzacji FGF1, wykazują stabilną fluorescencję, umożliwiając obrazowanie pracy koniugatu na poziomie molekularnym w komórkach nowotworowych.

Rozprawa doktorska Pani Natalii Porębskiej prezentuje bardzo wartościowe wyniki badań, które w znacznym stopniu poszerzają wiedzę o aktywności i endocytozie FGFR1, a dodatkowo posiadają wymiar aplikacyjny. Opracowane przez dr Natalię Porębską oligomeryczne białka mogą stanowić atrakcyjną alternatywę dla konwencjonalnych nośników leków cytotoksycznych. Warto podkreślić, że wysoko ocenione przez wszystkich recenzentów osiągnięcie naukowe było realizowane przez dr Natalię Porębską w trakcie czteroletnich studiów doktoranckich.

W momencie składania niniejszego wniosku, poza pracami, które znalazły się w rozprawie doktorskiej, dr Natalia Porębska jest współautorem 8 dodatkowych publikacji (trzy kolejne manuskrypty są w trakcie recenzji). Wszystkie prace współautorstwa dr Natalii Porębskiej (12 publikacji) zostały opublikowane w rozpoznawalnych czasopismach z listy filadelfijskiej, a ich sumaryczny współczynnik oddziaływania wynosi 93,13 (Indeks Hirscha 6), co jest osiągnięciem imponującym, świadczącym o niezwyklej pracowitości, produktywności i zaangażowaniu w pracę naukową. Prace te były opublikowane w latach 2019-2022 i pomimo swojej świeżości były cytowane ponad 150 razy.

Obecnie dr Natalia Porębska jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w Zakładzie Inżynierii Białek na Wydziale Biotechnologii UWr, gdzie dalej rozwija podjętą tematykę badawczą w ramach uzyskanego finansowania PRELUDIUM-21, realizując swój projekt badawczy mający na celu konstrukcję wysoce internalizującego, oligomerycznego koniugatu cytotoksycznego skierowanego przeciwko nowotworom piersi nadprodukującym receptor HER2. Dr Natalia

Porębska jest jednocześnie zaangażowana w realizację dwóch kolejnych projektów – Sonata Bis-9 oraz OPUS-22 oraz jest promotorem pomocniczym trójki doktorantów.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr hab. Katarzyna Konarska – w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej
i mediach**

Katarzyna Konarska, „Media publiczne a demokracja: teoria i praktyka. Media publiczne Europy Środkowo-Wschodniej” (Wrocław 2021: Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, s. 520, ISBN: 978-83-229-3764-8).

Dr hab. Katarzyna Konarska jest Autorką książki, która zaledwie miesiąc po opublikowaniu została zauważona przez środowisko akademickie, reprezentujące dyscyplinę nauki o komunikacji społecznej i mediach, które zgłosiło monografię do prestiżowej dla tej społeczności Nagrody im. dr. Karola Jakubowicza, Media and Democracy. Karol Jakubowicz Award, afiliowanej przy Polskim Towarzystwie Komunikacji Społecznej. Kapituła Nagrody wyróżniła książkę: „Za dojrzałe studium na temat mediów publicznych w Europie Środkowej i Wschodniej z uwzględnieniem poziomu demokracji, którego rezultaty mogą stanowić punkt odniesienia dla uzdrowienia systemu mediów publicznych w Europie”.

Dzieło, stanowiące podstawę postępowania habilitacyjnego dr hab. Katarzyny Konarskiej, wyróżnia się na tle dostępnej literatury przedmiotu, zarówno na polskim rynku czytelnicy, jak również międzynarodowym.

Po pierwsze, publikacja jest pierwszym opracowaniem, tak szeroko i dogłębnie porządkującym dotychczasowy stan wiedzy z zakresu teorii systemów medialnym, ze szczególnym naciskiem na pozycję i rolę mediów publicznych w tych strukturach.

Po drugie, jest to jedyne znane na polskim rynku studium, dostarczające tak obszernych danych, szczegółowych i aktualnych informacji na temat funkcjonowania zachodnioeuropejskich systemów mediów publicznych.

Po trzecie, po raz pierwszy dokonano, w oparciu o starannie wypracowane kryteria, wnikliwej analizy porównawczej systemów mediów publicznych wybranej grupy państw Europy Środkowo-Wschodniej, co nie tylko świadczy o nowatorskim charakterze monografii, ale przede wszystkim o jej istotnym wkładzie w rozwój badań nad systemami medialnymi i mediami publicznymi, a szerzej w rozwój dyscypliny nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Nadto opracowanie ma walor praktyczny. Wnioski płynące z analizy dostarczają bowiem konkretnych wskazówek dla potencjalnie wdrażanych rozwiązań regulacyjnych, u których podstaw – z założenia – leży szeroko rozumiany interes publiczny.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr hab. Justyna Pilarska – w dyscyplinie pedagogika**

Dr hab. Justyna Pilarska na mocy Uchwały nr 42 Rady Dyscyplin Naukowych Pedagogika oraz Psychologia Uniwersytetu Wrocławskiego z dnia 9 listopada 2022 roku uzyskała stopień doktor habilitowanej w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika. Wysoko ocenionym przez Komisję habilitacyjną głównym osiągnięciem naukowym dr hab. Justyny Pilarskiej wskazanym w postępowaniu habilitacyjnym była monografia Jej autorstwa: „Sarajewo jako locus educandi. Studium przypadku” (Kraków: Oficyna Wydawnicza IMPULS, 2021, ss. 524).

Monografia stanowiąca rozprawę habilitacyjną sytuuje się w obszarze pedagogicznych badań miasta i przestrzeni społecznej. Jej przedmiotem jest próba poszukiwania sposobu konceptualizacji tożsamości miasta, a zarazem praktykowania tożsamości mieszkańca w relacji człowiek-miasto(przestrzeń)-inny. Rozprawa habilitacyjna sytuuje się w tradycji starań o zdekonstruowanie granic między tożsamością miasta a tożsamością mieszkańca oraz edukacyjnego waloru przestrzeni, czerpiąc szczególną inspirację z teorii konstruktywistycznych i interpretacyjnych. W owe podejścia wpisana jest krytyczna refleksja nad poczuciem podmiotowości działań w procesie osvajania i upodmiotawiania przestrzeni oraz praktykach codzienności, jak również głęboko zakorzeniona refleksja nad podmiotowością mieszkańców przestrzeni społecznych, kulturowych, jak i edukacyjnych. Jej Autorka korzysta z unikatowego połączenia metodologii badań społecznych, a konkretnie pedagogiki miejsca i miasta, wywodzących się z tradycji nauk pedagogicznych w ich konstruktywistyczno-interpretacyjnym wymiarze z urbanistycznymi badaniami przestrzeni miejskiej. Projekt badań wpisuje się w ten aspekt pedagogiki społecznej (pedagogiki miejsca), który łączy tradycję jakościowych badań z metodą fotograficzną i badaniami w działaniu (fotospacery miejskie), odtwarzając pewne praktyczne działania emancypacyjne (przez inkluzywne formy użytkowania przestrzeni) podejmowane przez członków społeczności – użytkowników danej przestrzeni na pograniczu kulturowym, naznaczonym permanentnymi napięciami i negocjowaniem aksjologicznych znaczeń w kulturowym zróżnicowaniu.

Projekt naukowy, który stanowi podstawę rozprawy habilitacyjnej, jest konstruktywistyczny i transdyscyplinarny w swoich założeniach. Poszerza on tradycyjnie rozumiane granice uprawiania dyscypliny pedagogiki w jej subdyscyplinach, tj. pedagogice społecznej (miasta) i edukacji międzykulturowej, w których sytuuje się naukowa działalność dr hab. Justyny Pilarskiej. Jej oryginalnym wkładem do tradycji pedagogicznych badań miejskich jest wprowadzenie prekursorskiego dorobku z badań prowadzonych w Bośni i Hercegowinie, a konkretnie w Sarajewie, wpisującego się jednocześnie w swoistą rewitalizację paradygmatu „miejskiego” w polskiej pedagogice. Jej badania zmierzały do eksploracji edukacyjnych cech przestrzeni, w której funkcjonuje człowiek i jego otoczenie społeczno-kulturowe. Podążała przy tym za przesłanką konieczności prowadzenia badań nad wymiarami przestrzeni materialnej, w których zachodzi proces edukacji nieformalnej, jako że może wygenerować to kapitał dla nowych zadań i form aktywności w ramach edukacji międzykulturowej i pedagogiki społecznej.

Książka habilitacyjna „Sarajewo jako locus educandi. Studium przypadku” składa się ze wstępu, siedmiu rozdziałów i zakończenia. W pierwszym, metodologicznym, rozdziale Autorka dokonuje opisu (opisowa rama organizacji case study) procesu projektowania i realizacji badań sarajewskiego studium przypadku z uwzględnieniem paradygmatu, podejść i orientacji, jakie znacząco wpłynęły na formę i treść założonych celów, metod i technik badawczych.

Z kolei w dwóch kolejnych rozdziałach (drugim i trzecim) zasadnicza część Jej rozważań dotyczy kategorii miejsca, przestrzeni, miasta i ich społecznych i pedagogicznych implikacji dla indywidualnych i zbiorowych biografii mieszkańców (Sarajewa), inspirowanych antropologicznymi, socjologicznymi i pedagogicznymi dyskursami, w ramach których można wyróżnić formuły funkcjonowania kategorii miejsca, przestrzeni i miasta.

Kluczową częścią jest część stricte empiryczna, a więc rozdziały czwarty, piąty i szósty. W nich Autorka dokonuje prezentacji wyników badań terenowych, pozyskanych na drodze strategii jakościowych na podstawie obserwacji bezpośredniej i pośredniej, spaceru miejskiego, techniki fotograficznej i pogłębionych wywiadów półustrukturyzowanych.

Podsumowaniem całości rozważań jest ostatni, siódmy rozdział, który, będąc wyrazem zagęszczania się badawczego opisu i teorii twórczej pracy, można również potraktować jako refleksję empiryczną, zważywszy na właściwości zastosowanej metody studium przypadku i triangulacji danych. Stanowi on zarazem próbę wpisania wyników badań w szerszą dyskusję nad pedagogicznością miejsca, edukacyjnymi właściwościami przestrzeni miejskich oraz międzykulturowymi atrybutami miasta jako środowiska wychowawczego.

Osiągnięcie naukowe dr hab. Justyny Pilarskiej pt.: „Sarajewo jako *locus educandi*. Studium przypadku” stanowi zatem oryginalną i zdecydowanie wyróżniającą się monografię, przynoszącą znaczny wkład, wykraczający poza granice jednej dyscypliny, w dorobek dyscypliny pedagogika i jest wynikiem istotnej aktywności naukowej realizowanej w kraju i zagranicą. Dlatego też zdecydowanie rekomendujemy je do nagrody Prezesa Rady Ministrów

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr hab. Magdalena Rok – dyscyplinie nauki chemiczne**

Tytuł osiągnięcia: „Właściwości strukturalne, termiczne i elektryczne przełączalnych polimerów koordynacyjnych”. Nazwa podmiotu habilitującego: Wydział Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Data nadania stopnia: 22.02.2022.

Zainteresowanie naukowe Pani dr hab. Magdaleny Rok dotyczą właściwości strukturalnych, termicznych i elektrycznych hybryd organiczno-nieorganicznych w grupie kompleksów cyjanowych. Prowadzona przez dr hab. Magdalенę Rok tematyka badawcza związana jest z syntezą nowych kryształów typu podwójnego perowskitu na bazie polimerów koordynacyjnych (CPs). Po wstępnej charakterystyce kryształów poszukiwana jest korelacja między budową strukturalną, a właściwościami elektrycznymi nowych hybryd organiczno-nieorganicznych.

Do cyklu habilitacyjnego Pani dr hab. Magdalena Rok wybrała osiem prac, w których kompleksowo scharakteryzowano trzynaście kryształów, wśród nich dziewięć pojawiło się w literaturze po raz pierwszy. W każdej z publikacji szczegółowo przeanalizowano wpływ zmiany dynamiki molekularnej kationu organicznego na właściwości elektryczne (przenikalność elektryczna, przewodnictwo dc i ac, polaryzacja spontaniczna), strukturalne, termiczne (przemiany fazowe, diagramy fazowe), optyczne (rejestracja domen ferroelastycznych), spektroskopowe (analiza widm IR i Ramana) oraz magnetyczne. Dodatkowo w pracach została wykorzystana technika kwasi-elastycznego rozpraszania neutronów (QENS, Quasi Elastic Neutron Scattering). Wspomniane pomiary wykonywane były w FRM II, Garching, Niemcy, przy użyciu spektrometru SPHERES (Spectrometer for High Energy Resolution) w zakresie czasowym od około 100ps do 3ns. Dzięki tej metodzie udało się zilustrować geometrię ruchu kationu organicznego oraz jego szybkość. Należy podkreślić, że technika QENS nie jest techniką trywialną ani ogólnie dostępną. Dostęp do spektrometru uzyskuje się po pozytywnym recenzjach wniosków badawczych. Prowadzone przez dr hab. Magdalенę Rok badania mają charakter prac podstawowych.

We wszystkich przedstawionych do habilitacji pracach Pani dr hab. Magdalena Rok była pierwszym autorem oraz autorem korespondencyjnym. Należy podkreślić, że jedna praca (Dalton Transactions, 2019, 48, 16650-16660) ujęta w cyklu habilitacyjnym otrzymała status HOT PAPER. W momencie składania wniosku przez dr hab. Magdalенę Rok (21.05.2021) prace cytowane były 65 razy, a w dniu dzisiejszym cytowane są 140 razy¹. Wybrane prace ujęte w cyklu wykazują sumaryczny współczynnik wpływu IF równy 35.995 oraz łącznie 1080 punktów ministerialnych. Łączna liczba cytowań wszystkich prac (40) dr hab. Magdaleny Rok wynosi 358, a indeks Hirscha jest równy 12.

W ramach osiągnięcia habilitacyjnego Pani dr hab. Magdalena Rok rozwinęła współpracę międzyuczelnianą oraz międzynarodową. Lista współpracowników Pani Rok obejmuje między innymi: prof. dr hab. M. Mączkę (INTiBS, PAN), prof. dr hab. P. Zielińskiego (IFJ PAN, Kraków, Polska), dr hab. B. Zarychtę (UO), prof. dr hab. J. Banysa (Wileński Uniwersytet, Wilno, Litwa), prof. dr hab. R. Boča (University of SS Cyril and Methodius, Trnava, Słowacja), prof. dr hab. A. Stroppe (CNR-SPIN, University of L'Aquila, Włochy) oraz dr A. Phillipsa (Queen Mary University of London, Wielka Brytania).

Prezentowane wyniki zostały nagrodzone dwiema nagrodami Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego za osiągnięcia w nauce za rok 2018 i 2020. Pani dr hab. Magdalena Rok jest również laureatką dwóch edycji konkursów na dodatki motywacyjne w ramach konkursu „IDUB - Inicjatywa Doskonałości Uczelnia Badawcza”. Konkurs ten wyłania 150 najlepszych naukowców na Uniwersytecie Wrocławskim.

Po doktoracie kandydatka odbyła długoterminowy (9 miesięcy) staż w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej (Rosja), w zespole Frank Laboratory of Neutron Physics oraz wiele krótkoterminowych staży w Jülich Centre for Neutron Science JCNS (MLZ, Garching, Niemcy).

Pani dr hab. Magdalena Rok skutecznie pozyskuje środki finansowe, zarówno agencji krajowych, jak i międzynarodowych, na realizację prowadzonych przez siebie badań. Wymienić tu należy NCN (wykonawca: Opus 11, kierownik: Miniatura 2), IDUB (kierownik: grant wewnętrzny) oraz Pełnomocnika Rządu RP w ZIBJ w Dubnej (kierownik 3 grantów).

Dr hab. Magdalena Rok była promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim dra Marcina Moskwy, jest promotorem i opiekunem 6 prac magisterskich oraz 5 prac licencjackich. Zajęcia dydaktyczne wykonuje w ramach Zakładu Dydaktycznego Chemii Analitycznej, prowadziła również zajęcia w Zakładzie Chemii Fizycznej (wykłady, rachunki i laboratoria).

Pani Magdalena Rok przeprowadziła serię wykładów (8h) na Uniwersytecie w Granadzie w zespole profesora Jorge Andrés Rodríguez Navarro, w ramach stypendium dla mobilnych nauczycieli Erasmus+. Pani dr hab. Magdalena Rok była również opiekunem praktyk organizowanych w ramach programu „Summer Student Practices in JINR Fields of Research”, w Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej (Rosja).

Pani dr hab. Magdalena Rok angażuje się również w prace na rzecz Wydziału Chemii oraz Uniwersytetu Wrocławskiego, była sekretarzem i przewodniczącą Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej. Jest członkiem ds. jakości prac licencjackich, egzaminatorem dla kandydatów obcojęzycznych na studia chemiczne oraz członkiem zespołu ds. projakościowego sposobu wynagradzania pracowników akademickich. Brała również udział w pracach organizacyjnych konferencji „Central European School on Physical Organic Chemistry”, czyli cyklicznych spotkań, które zostały utworzone przez prof. dr hab. Lucjana Sobczyka i stały się tradycją na Wydziale Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Jest również współautorem dwóch rozdziałów w książkach o tematyce nieliniowego efektu dielektrycznego w cieczach z ograniczoną mieszalnością.

Biorąc powyższe pod uwagę, rekomenduję i gorąco popieram kandydaturę Pani dr hab. Magdaleny Rok do nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcie będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów za wysoko ocenione osiągnięcia będące podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego:
dr hab. Magdalena Śniedziewska – dyscyplinie literaturoznawstwo**

Dr hab. Magdalena Śniedziewska z powodzeniem połączyła swoje polonistyczne i italianistyczne kompetencje, pisząc monografię na temat włoskiego etapu życia i twórczości Gustawa Herlinga-Grudzińskiego, jednego z najwybitniejszych polskich dwudziestowiecznych pisarzy. O nowatorskim charakterze jej pracy świadczy fakt, że zajęła się, niezbadanym dotąd, problemem inkulturacji pisarza (w przypadku Herlinga – italianizacji). Ponadto, opisując recepcję włoskiej literatury w dziełach Gustawa Herlinga-Grudzińskiego, wypełniła ważną lukę w historycznoliterackich badaniach nad twórczością autora *Wieży*.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że Magdalena Śniedziewska swoje badania (zarówno te habilitacyjne, jak i wcześniejsze, doktorskie) prowadziła w ramach grantów Narodowego Centrum Nauki, którymi kierowała. Już wcześniej zatem, zarówno jej osiągnięcia jak i projekty badawcze, były wysoko oceniane przez niezależnych ekspertów z dziedziny nauk humanistycznych.

Magdalena Śniedziewska jest nie tylko uznaną badaczką literatury i komparatystką, publikującą w polskich i zagranicznych pismach, ale także edytorką (współpracowała z kierowaną przez prof. Włodzimierza Boleckiego grupą wydającą *Dzieła zebrane* Herlinga-Grudzińskiego, a także zebrała i opracowała, nieznaną w Polsce, włoską publicystykę Herlinga-Grudzińskiego: G. Herling, *Scritti italiani 1944-2000*, a cura di Magdalena Śniedziewska, Napoli 2022) oraz tłumaczką (przekładała prace włoskich i francuskich literaturoznawców oraz poezję włoskiego noblisty, Eugenia Montalego). W kręgu jej zainteresowań leżą także zagadnienia z zakresu literackiej recepcji malarstwa europejskiego (jej publikacje na łamach uznanych czasopism dotyczą obecności malarstwa niderlandzkiego, włoskiego i francuskiego w twórczości polskich pisarzy) oraz ornitologia (prowadzi badania nad obecnością ptaków w polskiej i włoskiej literaturze).

Magdalena Śniedziewska jest autorką czterech monografii naukowych, licznych artykułów oraz recenzji. W 2021 roku został jej przyznany grant Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki na anglojęzyczne wydanie jej wielokrotnie nagradzanego doktoratu *Siedemnastowieczne malarstwo holenderskie w literaturze polskiej po 1918 roku*, który ukazał się w serii Monografie FNP.

Magdalena Śniedziewska jest niezwykle aktywną i samodzielną badaczką, a także świetną wykładowczynią, o czym świadczą niezwykle pozytywne opinie studentów w semestralnych ankietach.

**Uzasadnienie wniosku o przyznanie nagrody Prezesa Rady Ministrów
za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej, w tym twórczości artystycznej
lub działalności wdrożeniowej: prof. dr hab. Marcin Stępień**

Prof. dr hab. Marcin Stępień (ur. 26.05.1977 r.) jest absolwentem Wydziału Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie uzyskał doktorat (2003), habilitację (2010) oraz tytuł profesora (2017). Od roku 2015 jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego i kieruje Zespołem Syntezy Organicznej na Wydziale Chemii UW. W latach 2016-2020 był prodziekanem do spraw naukowych Wydziału. Od 2020 r., prof. Stępień jest kierownikiem Zakładu Chemii Organicznej i przewodniczącym Rady Dyscypliny Naukowej Nauki Chemiczne.

Prof. Stępień jest specjalistą w obszarze chemii organicznej, a jego zainteresowania naukowe obejmują syntezę, spektroskopię i teorię nowych struktur aromatycznych. Jego główne osiągnięcia dotyczą chemii układów oligopirolowych, molekuł aromatycznych o zakrzywionych powierzchniach oraz organicznych związków otwartopowłokowych. Prof. Stępień jest współautorem 90 publikacji, w tym 87 opublikowanych w czasopismach z listy JCR. Prace te były dotąd cytowane 4348 razy (4029 razy bez autocytowań), dając $h = 36$.^{*} Znaczna część opublikowanego dorobku prof. Stępnia ukazała się w wiodących czasopismach chemicznych, w tym w *J. Am. Chem. Soc.* (14) i *Angewandte Chemie* (16).

Prof. Stępień wypromował do chwili obecnej sześcioro doktorów nauk chemicznych. Wraz z grupą współpracowników uzyskał dotąd finansowanie kilkunastu projektów badawczych Narodowego Centrum Nauki i Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, w szczególności projektu FNP TEAM (2018–2022). Prof. Stępień jest laureatem Nagrody Ministra Edukacji za wybitne osiągnięcia naukowe (2018) i nagrody im. Marii Skłodowskiej-Curie PAN (2020). Od 2022 r. jest członkiem międzynarodowego komitetu doradczego *Angewandte Chemie*.